

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1141. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_254-txt-shoot-idm636/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

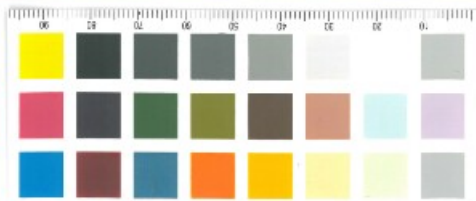
Om hvad Hælfidene (S. 78) vil jeg kun sige, at naar det ikke fortales om Hædgar, da er det, overimod Hælfidens bestandige Vera, i Herrioden selv intet Subjekt til Verbet lægges af Hælfidene, samt at Sværdet siden udsærlig kaldes mellem Søverne.

Uda, efter sig ret saare lystig over disse mine Ord (Skildriet No. 64) at ihvorvel 16de og 17de Sang ere mig dunkle, ser jeg dog lige for mig at en Hængest med sine Kræfter fulgde Danneheren og omtales som den egenlige Hædning. Dette skal allerede være taabelig Snak, fordi Hængest, som gjæstede Kræfterne, maatte da været sit Andres melands Hænde og Landforvæder; men kan Man da ikke gjæstede sine Venner, og saader det ikke udtrykkelig S. 86 at de gik til Friesland for at besøge Venner, og see til deres Hjemstavn Nefkun freondum, geskon hamas. Vigtigere maas den Indvendning synes, at Hængest kunde være et almindeligt Udtryk for en Søfange, og derfor har jeg ikke heller anset Ordet mellem de aabenbare Mandenavne der ere forvandlede, men naar Man ved, hvad det jo er uretligt, at Hængeste er et Mandes navn, naar det i den hele Tale om Købet ingen Hænging nævnes for Danneheren, huds det ikke er Hængeste, naar Man ser ingen Exempel ved sig, at dette Navn er brugt som et Appellativ, naar Tiden og Stedet kan, saalidt vi ved, tillade at anset denne Hængest for den Hælfidende af dette Navn, og naar endelig Grommarifen paa osfligge Steder si tillader at tage Ordet appellativt, da mener jeg at have aabenbare Ret. Vider at udsæde dette vil jeg anfætte, og kun bemærke, at naar Uda, siger: Wig hængeste er et Sværd, sin hængeste Sødannen sin og Dain hængeste Sværd, da svarer Grommatikken fort og vedt: Hængeste er en klar Dain der løber hver vore god for sig og tillegner sig kun hvad der rækker os rimel den. En i flere Hælfidende mærkelig Ting, og som i mine Mine var nok til at bevise at det baade er om en Hængest og om den bekjendte Hængest, er jeg hængest hængest somme ovis og tror dog at feruise Hægle ved Hædelsen. Høe Lids i hans Lingve. Septentrioual. Thesaur. T. 1. P. 192 findes et Brudstykke der fortales som den eneste Grund af et sammelt angelforsigt Digt, der efter Brudstykke at slutte, maas have været et saare poetisk og indre

lig bekligt Kvad, hvor en Skjold Hæfte indføres talende og vover alle sine hængende Hæle, medens finale Sang og Maanen flinned under Skje. Da opstod en guldbred Hælfidene og derilande Siget ved (ubestemt) Hæd Hælfidene, som Ludskerne kaldes Hælfidene, Ordlaf og Gudlaf og Hængeste selv. Naar Man nu i Hængests Drape finder en Hængest i Skjoldungens Hængest og ved Siden af en Gudlaf og Ordlaf S. 88, da kan Man dog vel ikke tvivle om at have en Mand og samme Mand for sig, og at en angelforsigt Skjold maatte den hængende Hængest, naar han saade Hængeste selv, behøver dog vel heller intet Bevis. Kunde der ellers findes Mene af dette Digt, vilde det usædvanlig saare oplene et alene mangt et Sted i Hængests Drape, men og i det hele Angelforsigt Ordlaf, og Muligheden for Man vel, ved at see paa Hængests Drape, paa Engellændernes Forhold til deres litteraire Slætte, og Stedet hvor Hængest fandtes (i en Homilies Samling) trostlig antage. At jeg nu, paa saadanne Grunde udgav det for Tist at en Hængest omtales som Danneherens Hædning, kan jeg aldrig angre, men om Uda, kan bevise jeg bevedt har fort taabelig Snak, der blive hans Dag.

Det dunkle Seed om Hængeste S. 92, vil jeg her saalidt som hilt indlade mig videre paa, end at sige: ikke det men Hængeste som Dronningen gav Hængest, og om hvilken Hængest Hælfidene siger at næst efter Hængeste, har han ikke hørt tale om noget hængere Sværd, den hængeste Hælfidene, og at han kaldes der Sværdens Hængest er saa vist, som at det saader Hængest hans Neta Sværdens, og saa vist som at Neta Hængest er en klar Hængest det kan kun som ikke ved det, see i Hængest og i Hængest Lytkon.

Jeg har, i Anledning af 24de Sang, sagt, at Hængest gav ikke Hængest Hængest, thi det var smeltet i det hængeste Hængest, men kun Hængest som ene var blevet tilovers, og hængest de mærkelige Hængest hængest. Uda, svarer, om Hængest ikke ved at hilt i Hængest, om hængest i Edda bruges for det hele Sværd. Hertil svarer Manden, at hængest vil han ikke trost, men at Uda, burde vide at det S. 122 saader om Hængest hængest, hvor foruhenligt det var at det aldeles smeltede (hængest) er som Hængest den opløst, hvilket Uda, dog selv har overjat.

Om hvad Hælfidene (S. 78) vil jeg kun sige, at naar det ikke fortales om Hædgar, da er det, overimod Hælfidens bestandige Vera, i Herrioden selv intet Subjekt til Verbet lægges af Hælfidene, samt at Sværdet siden udsærlig kaldes mellem Søverne.

Uda, efter sig ret saare lystig over disse mine Ord (Skildriet No. 64) at ihvorvel 16de og 17de Sang ere mig dunkle, ser jeg dog lige for mig at en Hængest med sine Kræfter fulgde Danneheren og omtales som den egentlige Hædning. Dette skal allerede være taabelig Snak, fordi Hængest, som gjæstede Kræfterne, maatte da været sit Hædningens Hænde og Hændebrøder; men kan Man da ikke gjæste sine Venner, og saader det ikke udtrykkelig S. 86 at de gik til Friesland for at besøge Venner, og see til deres Hjemstavn Nefkun freondum, geskon hamas. Vigtigere maas den Indvending synes, at Hængest kunde være et almindeligt Udtryk for en Søfange, og derfor har jeg ikke heller anset Ordet mellem de aabenbare Mandenavne der ere forvandlede, men naar Man ved, hvad det jo er uretligt, at Hængeste er et Mandes navn, naar det i den hele Tale om Hædning Hænging nævnes for Danneheren, huds det ikke er Hængeste, naar Man ser ingen Exempel ved sig, at dette Navn er brugt som et Appellativ, naar Tiden og Stedet kan, saalidt vi ved, tillade at anset denne Hængest for den Hædning af dette Navn, og naar endelig Grommarigen paa osfligge Steder si tillader at tage Ordet appellativt, da mener jeg at have aabenbare Ret. Vider at udsærlig dette vil jeg anfætte, og kun bemærke, at naar Uda, siger: Wig hengeste er et Sværd, sin hengeste Sværdan sin og Dain hengeste Sværd, da svarer Grommatikken fort og vedt: Hængest, da en klar Dains der leder hver være god for sig og tilføjer sa kun hvad der ræfkes om rimet den. En i flere Hænder mærkelig Ting, og som i mine Mine var nok til at bevise at det haade er om en Hængest og om den bekjendte Hængest, er jeg hændes sværd somme ovis og tror dog at feruise Hæde ved Hædning. Hos Lids i hans Lingv. Septentrional. Thesaur. T. 1. P. 192 findes et Brudstykke der fortales som den eneste Grund af et sammelt angelsjætt Digt, der efter Brudstykke at slutte, maas have været et saare poetisk og indre

lig bekligt Kvad, hvor en Skjold Hæfte indføres talende og vover alle sine hændes Hæde, medens finale sang og Maanen flinned under Skje. Da opstod en guldbred Hædning og derilande Siget ved (ubestemt) Hædning Hædning, som Ludskerne kaldes Hædning, Ordet af Gudlak og Hængeste selv. Naar Man nu i Hængests Drape finder en Hængest i Skjoldungens Hædning og ved Siden af en Gudlak og Hædning S. 88, da kan Man dog vel ikke tvivle om at have en Mand og samme Mand for sig, og at en angelsjætt Skjold maatte den hændes Hængest, naar han saade Hængest selv, behøver dog vel heller intet Bevis. Kunde der ellers findes Mere af dette Digt, vilde det usædvanlig saare oplyse os alene mangt et Sted i Hængests Drape, men og i det hele Angelsjættens Ord, og Muligheden for Man vel, ved at see paa Hængests Drape, paa Engellændernes Forhold til deres litteraire Slægt, og Stedet hvor Hængest fandtes (i en Hængests Samling) væsentlig antage. At jeg nu, paa saadanne Grunde udgav det for Tist at en Hængest omtales som Danneherens Hædning, kan jeg aldrig angre, men om Uda, kan bevise jeg bevidt har fort taabelig Snak, der blive hans Dag.

Det dunkle Sted om Hængests S. 92, vil jeg her saalidt som hild indlade mig videre paa, end at sige: ikke det men Hængests som Dronningen gav Hængest, og om hvilken Hængest Hængest siger at næst efter Hængests, har han ikke hørt tale om noget Hængests Hængest, den Hængest Hængest, og at han kaldes det Hængests Hængest er saa vist, som at det saader Hængest hans Neta Sværd, og saa vist som at Neta Hængest er en klar Hængest det kan kun som ikke ved det, see i Hængest og i Hængests Hængest.

Jeg har, i Anledning af 24de Sang, sagt, at Hængest kan ikke Hængest Hængest, thi det var smeltet i det Hængest, men kun Hængest som ene var blevet Hængest, og Hængest de mærkelige Hængest Hængest. Uda, svarer, om Hængest ikke ved at hild i Hængest, om Hængest i Edda bruges for det hele Hængest. Heril svarer Manden, at Hængest vil han ikke Hængest, men at Uda, burde vide at det S. 122 saader om Hængest Hængest, hvor Hængest det var at det aldeles smeltede (Hængest) er som Hængest den Hængest, hvilket Uda, dog selv har overjat.

